

faa siger jeg: dertil hører Forpagtningsafgiftens Gensartethed. Jeg vil med Hensyn til, hvad den sidste ærede Taler bemærkede, sige, at ikke Alt, hvad der gjælder om Forpagtninger paa kort Aaremaal, een Driftsømgang, gjælder, hvor der er Tale om Forpagtninger paa 50 Aar, ved hvilke det tildeels kommer an paa Conjuncturene om 40 Aar og senere; men det, jeg siger til, gjælder nærmest de Spørgsmaal, der først komme frem ved de følgende Vndringsforslag, og jeg skal derfor ikke nu gaae videre ind derpaa. Jeg kan ikke tænke mig Forpagtning paa 50 Aar, der skulde substitueres istedetfor Fæsteforholdet, anderledes end som et Contractforhold, hvis Variæghed igjennem disse 50 Aar paa det Bestemteste var sikket, og som derfor tillod fri Afhændelse; icht ellers vilde man ikke kunne sige, at det var paa 50 Aar. Naar Retten kan fraftrives, naar den er, hvad man kan kalde reversibel, kan falde bort inden den fastsatte Tid, saa har det ikke den Charakter, som det oprindelig var tilfattet, at det skulde have, idet Forordningen giver Valget imellem: enten en Gasarcontract paa Fæsters og Hustrues Levetid, eller en Contract paa 50 Aar; en Contract paa 50 Aar maa derfor være en frit afhændelig Contract. Dette er min Betragtning af den foreliggende Sag. Jeg saae helst, at man ophævede Tilladelsen til Vortforpagtninger paa 50 Aar; men naar man ikke kan det, saa maa man see at bringe dette Contractforhold til Bestemthed, og til en Bestemthed, som stemmer med den Tanke, som man, naar man tager Hensyn til den hele Retning, hvori Landbøvgivningen og Landboreformerne gif, kan antage har ligget til Grund for Forordningen af 1792. Jeg vil altsaa, i Henshold til hvad jeg har sagt, stemme for Vndringsforslaget under Nr. 1. — Vndringsforslaget under Nr. 2 har efter min Mening mindre Betydning, og kan maastee være af tvivlsom Berettigelse. Det vil jeg ikke stemme for. — Hvad jeg her har bemærket, skal jeg ønske opfattet som en Forklaring af min Stilling ogsaa med Hensyn til de følgende Paragrapher og Vndringsforslag.

yttrede, at det, som Vndringsforslaget under Nr. 1 omhandler, har været for i Udvalget, og at jeg der har udtalt mig stærkt derfor, saa er dette fuldkommen rigtigt. Jeg anseer det for en Nødvendighed at have en Bestemmelse om, at Afgiften skal være eensartet, og det var kun, da Indenrigsministeren udtalte sig stærkt derimod, og da jeg derhos ikke fandt synderlig Sympathi for Vndringsforslaget hos mine Colleger, at jeg undlod at stille et saadant. Naar jeg ikke har været med til at stille Vndringsforslaget her til 3die Behandling, saa ligger det, som ogsaa antydet af den ærede Ordfører, tildeels deri, at Ministeren ogsaa ved den Conference, som Udvalget havde med ham forinden Sagens 3die Behandling, bestemt modsatte sig det, og at det da forekom mig lidet heldigt at være med til at stille et Forslag, der mulligen paa Grund af en bestemt Udtalelse derimod fra Ministerens Side her i Thinget blev taget tilbage. Nu har den meget ærede Minister ikke i og for sig modsat sig, men kun fraraadet dette Forslag, som foreligger fra to af mine Colleger i Udvalget, og paa Grund deraf maa jeg fuldstændigt slutte mig til det. Det forekommer mig, at, naar man betragter den hele Gang, som denne Sag har havt her i Landsthinget, og navnlig seer hen til det, som man ved alle de Vndringer, som ved 2den Behandling ere indkomne i Lovforslaget, først og fremmest har søgt at sikke, nemlig Forpagtningens Variæghed i 50 Aar, saa vilde det være underligt, om man ikke kunde stemme for et Forslag som det, her foreligger, hvilket ogsaa netop i denne Henseende vil tilveiebringe en overødentlig Forbedring i Lovforslaget. Den høitærede Minister yttrede, at det var i Forpagterens Interesse, at han kunde faae en saadan Lempelse i de første 9 Aar, som Lovforslagets § 2 omhandler. Ja, det er dog et stort Spørgsmaal, om det er i Forpagterens eller Godsseierens Interesse; men det Spørgsmaal ligger, som det forekommer mig, ikke for her. Der er her kun Spørgsmaal om at søge at ændre Lovforslaget paa en hensigtsmæssig Maade, saaledes at begge Parter kunne staae sig derved, og det er ikke heldigt, om man eensidigt gaaer i den ene eller den anden Retning. For mig stiller dette

Larsen: Naar den ærede Ordfører nys